

Hồi 30

Đại Mạc Thiên Sơn

Tần Lâm Phong và Hoàng Y Thiểu Nữ ra khỏi lữ điểm, nhắm hướng Thiên Sơn phóng đi.

Cả hai vừa mới đến quan lộ, Hoàng Y Thiểu Nữ lại hỏi:

- Phong ca, chúng ta sao lại phải đến Thiên Sơn?

Tần Lâm Phong đi chậm lại, vừa bước vừa nói:

- Đám đệ tử Đại Mạc Tam Thoa và Thân Lâu Ma Cơ Cửu Hoa Nương dùng Thân Lâu Mê Hồn Đại pháp bắt mất Phong bá bá. Họ giao ước với huynh nội trong ba tháng phải đến đó để giải quyết ân oán với Trại Đông Thi. Hôm nay đã hơn một tháng rồi, đường đến Thiên Sơn lại xa xôi, chúng ta không thể không lập tức lên đường!

- Vậy chúng ta phải đi mau một chút!

Dứt lời cả hai vận hết toàn bộ công lực thi triển tuyệt thế khinh công, như hai luồng điện xẹt nhắm hướng tây bắc phóng đi.

Một ngày hai người đã đến biên ngoại. Bỗng phát giác trên đường có nhiều nhân vật võ lâm đang hướng về phía Ngọc Môn Quan, thỉnh thoảng nghe được nơi cửa miệng của họ hình như là đến Thiên Sơn để xem Thần Đăng Đại Hội gì đó, không biết là của môn phái nào tổ chức. Cả hai cũng không để ý tiếp tục lộ trình.

Lúc đang đi Tần Lâm Phong thấy bên đường có quán trà, một lão già mập lùn đang ngồi ở đó uống nước. Chàng thấy mặt lão này rất quen thuộc, bèn nhìn kỹ lại thì ra là Bất Đảo Ông Cửu Thẩm. Chàng cảm thấy quái lạ, nghĩ thầm:

- Sao lão cũng đến đây?

Chàng chưa nghĩ xong, Bất Đảo Ông Cửu Thẩm từ trong quán xá phóng ra chặn đầu chàng, cất giọng gian xảo:

- Sao? Người cũng đến đây tham gia Thần Đăng Đại Hội hả?

Tần Lâm Phong trong lúc chưa hiểu rõ nội tình, thừa cơ hội hỏi luôn:

- Thần Đấng Đại Hội?
- Hừ!
- Cái gì là Thần Đấng Đại Hội?
- Lẽ nào ngươi lại không biết?
- Tại hạ quả thật không biết!

Bất Đảo Ông Cửu Thấm đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, nét mặt đầy ẩn ý đáp:

- Xú Tiểu Tử, qua mấy ngày nữa ngươi chắc biết, ta đi trước đây!

Lão dứt lời, tấm thân nặng nề lay động, chớp mắt đã khuất dạng!

Tần Lãm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ nghe xong, lòng đầy thắc mắc!

- Chúng ta mau đến Ngọc Môn Quan rồi sẽ tính!

Tần Lãm Phong dứt lời nắm lấy ngọc thủ của Hoàng Y Thiếu Nữ thi triển thân pháp như hai luồng khói mỏng lướt đi.

Không bao lâu hai người đã đến được Ngọc Môn Quan, ngược đầu nhìn thấy trời vẫn còn sớm bèn nghĩ thầm:

- Không bằng nhân lúc này đến Quan Ngoại tìm chỗ nghỉ ngơi!

Nghĩ xong cả hai ra khỏi Ngọc Môn Quan nhằm phía trước phóng đi...

Khuông địch hà oán Vô Dương Liễu,

Xuân phóng bất độ Ngọc Quan Môn!

Lời thề của cổ nhân quả thật không sai.

Đưa mắt nhìn Quan Ngoại, khắp nơi đều là cát vàng, một cây cỏ cũng không mọc nổi so với Quan Nội cây cối xanh tươi bốn mùa hoàn toàn tương nghịch!

Tần Lãm Phong đưa mắt nhìn rồi cùng với Hoàng Y Thiếu Nữ tiếp tục phóng đi.

Tần Lãm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ chưa từng đến qua Đại Mạc, cứ nghĩ là giống như ở Trung Nguyên, mười dặm thì có một thị, năm dặm lại có một trấn. Không ngờ vì sợ trễ nải lộ trình, nên mới cố sức phóng đi, trên đường không thấy tăm hơi của một cái trấn nào, bụng thì đói cồn cào, trên người lại không mang theo lương khô, cả hai nóng ruột cố gắng phóng nhanh về phía trước.

- Phong ca, huynh nhìn xem!

Tần Lãm Phong đưa mắt nhìn theo ngón tay của Hoàng Y Thiếu Nữ thấy phía trước mặt cách khoảng ba dặm có ánh lửa lập lóe!

Cả hai thấy vậy liền phóng nhanh về phía đó.

Một khắc sau hai người đến gần chỗ ánh lửa, chợt thấy hai nhân vật võ lâm Trung Nguyên, đang nướng một con nai trên đám lửa đó, mùi thơm sực nức xộc vào mũi họ!

Cả hai mặt đầy vẻ chính khí, một người niên kỷ khoảng tam tuần lên tiếng chào hỏi:

- Hai vị có phải đang định đi tìm chỗ tá túc?

Tần Lãm Phong mỉm cười gật đầu đáp:

- Không sai! Vừa rồi làm kinh động đến hai vị, xin tha lỗi!

Chàng dứt lời, song chường chấp lại tạ lỗi, rồi nắm lấy tay Hoàng Y Thiếu Nữ định phóng đi.

- Hai vị dừng bước!

Người tuổi tam tuần lên tiếng ngăn lại rồi nói:

- Đã là đồng đạo võ lâm, tất phải giúp đỡ lẫn nhau. Mời hai vị ngồi xuống cùng thưởng thức con nai mới nướng xong của huynh đệ chúng tôi!

Hán tử nọ dứt lời, xé lấy một miếng đùi nai đưa đến trước mặt chàng.

Tần Lãm Phong đỏ mặt nói:

- Tại hạ chỉ là khách qua đường, sao dám làm phiền nhị vị!

Hán tử nọ bật cười nói:

- Thiếu hiệp bất tất phải khách khí, lẽ nào Hoa Sơn Song Anh không đáng kết bạn với thiếu hiệp?

Tần Lãm Phong thấy hán tử nọ hào khí sảng khoái, không từ chối nữa, đưa tay tiếp lấy nói:

- Tại hạ Tần Lãm Phong, sau này nếu có việc xin nhờ hai vị huynh đài chỉ giáo cho!

Hán tử nọ kinh ngạc hỏi:

- Các hạ có phải là người đã xóa sổ Ngoại Tam Đường của Ngũ Âm Giáo?

- Không dám! Chính là tại hạ.

Hán tử nọ cười nói:

- Tần Thiếu hiệp thần công cái thế, một mình dẹp tan Ngoại Tam Đường, hôm nay may mắn được gặp, quả là thỏa lòng khao khát!

- Huynh Đài quá khen, tại hạ vẫn còn phải nhờ Huynh đài chỉ giáo thêm...

Hán tử nọ đáp lời:

- Tại hạ Khổng Tĩnh!

Đưa tay chỉ về phía hán tử còn lại nói:

- Đây là Khổng Lâm, bào đệ của tại hạ. Vì được người võ lâm mến yêu, nên mới đặt cho biệt hiệu Hoa Sơn Song Anh, xin Tần Thiếu hiệp đừng chê cười!

- Hân hạnh! Hân hạnh!

Tần Lâm Phong liền giới thiệu Hoàng Y Thiếu Nữ với hai người nọ.

Lúc này bốn người ngồi xuống đất, Tần Lâm Phong xé một miếng đùi nai cho Hoàng Y Thiếu Nữ, cả bốn người đã đói nên không khách khí nữa, ăn uống rất tự nhiên.

Khổng Tĩnh vừa ăn vừa hỏi:

- Tần Thiếu hiệp và Bành cô nương đến nơi Quan Ngoại này, có phải là định tham gia Thần Đăng Đại Hội.

Tần Lâm Phong liền hỏi lại:

- Xin hỏi Khổng huynh vì sao gọi là Thần Đăng Đại Hội?

- Thiếu hiệp không biết?

- Tại hạ không biết, xin Khổng huynh giải thích rõ cho.

Khổng Tĩnh rút miếng xương ở trong tay đưa tay áo lên quẹt miệng nói:

- Kỳ thực tại hạ chỉ biết Thần Đăng Đại Hội là một trò chơi mới lạ do Thân Lôu Ma Cơ Cửu Hoa Nương sắp đặt. Kỳ thực trong đó có tiết mục gì, rất ít người biết được, theo tại hạ nghĩ đại hội này cũng không hay ho gì. Lần này mụ mời đồng đạo võ lâm Trung Nguyên đến tham quan sợ rằng có âm mưu gì không biết chừng!

Tần Lâm Phong gật đầu nói:

- Thì ra là như vậy.

- Tần Thiếu hiệp đã không phải đến dự Thần Đăng Đại Hội, không biết đến Đại Mạc này có việc gì hệ trọng?

Tần Lâm Phong định kể lại việc Phong Tăng bị bắt, nhưng sợ bị người chê cười, cho nên chỉ nói:

- Tại hạ đến đây chỉ vì một cuộc hẹn với Thân Lâu Ma Cơ.

- Cuộc hẹn gì?

- Là vì tại hạ đánh gãy tay ái đồ Trại Đông Thi của mụ, nên mụ mới hẹn tại hạ ba tháng sau tới đây để thanh toán.

- Ba tháng? Đêm hôm nay là bao lâu rồi?

Tần Lâm Phong nhắm tính một lát rồi đáp:

- Hạn kỳ chỉ còn bảy ngày nữa.

- Bảy ngày.

- Chính phải.

- Chính là ngày mở Thần Đăng Đại Hội!

Tần Lâm Phong cũng kinh ngạc không kém hỏi:

- Khổng huynh có phải nói chỉ còn bảy ngày nữa là sẽ mở Thần Đăng Đại Hội?

- Không sai!

- Kỳ quái!

Tần Lâm Phong trầm ngâm không nói, Hoàng Y Thiếu Nữ ở bên cạnh liền xen vào:

- Phong ca, như vậy cuộc hội ngộ ba tháng của huynh tất có quan hệ đến Thần Đăng Đại Hội!

Khổng Lâm từ nãy giờ vẫn chưa lên tiếng liền nói:

- Bành cô nương đoán không sai, nếu không thời gian sao lại trùng khớp như vậy!

Tần Lâm Phong gật đầu lại quay về phía Khổng Tĩnh hỏi:

- Khổng huynh có biết đây cách chỗ Thần Đăng Đại Hội của Thân Lâu Ma Cơ bao xa không?

Khổng Tĩnh suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Chỗ thiết lập Thần Đăng Đại Hội của Thân Lâu Ma Cơ là đỉnh núi cao nhất của Thiên Sơn, cách đây năm, sáu ngày đường.

Tần Lâm Phong nghe xong đứng bật dậy, song chưởng chấp lại nói:

- Tại hạ có việc gấp, phải lập tức lên đường, xin cáo biệt nhị vị.

Hoa Sơn Song Anh cũng không dám ngăn giữ, Tần Lãm Phong lại sợ chậm trễ, cáo biệt hai người xong liền cùng với Hoàng Y Thiếu Nữ cả đêm nhằm hướng Thiên Sơn phóng đi.

Hai ngày đã đi hơn năm trăm dặm, hai người lộ vẻ mệt mỏi, cũng may vừa nhìn thấy ngọn núi cao nhất Thiên Sơn liền tiến vào một thị trấn ở gần đó, kiếm một lữ điểm để nghỉ ngơi.

Lữ điểm này mấy ngày gần đây việc buôn bán đột nhiên phát đạt bởi vì người đến tham gia Thần Đăng Đại Hội, nên có rất nhiều nhân vật Trung Nguyên đến đây trú ngụ.

Sau bữa cơm tối, Tần Lãm Phong và Hoàng Y Thiếu Nữ đến đại sảnh trong quán để đàm đạo, chợt nghe đám người ở bàn bên cạnh nhắc đến việc Thần Đăng Đại Hội!

Tần Lãm Phong vội tập trung tinh thần chú ý lắng nghe. Một người ngồi ở phía bên trái góc bàn lên tiếng:

- Thân Lâu Ma Cơ mở Thần Đăng Đại Hội lần này, với mục đích gì, vị nào biết?

Một đại hán thân mình mập ngồi cùng bàn đáp:

- Hừ! Sự việc rõ ràng như vậy mà còn bày đặt hỏi, không phải là giống như Tết Nguyên Tiêu, treo đèn kết hoa náo nhiệt là gì?

Một lão nhân ước khoảng lục tuần ngồi cùng bàn lên tiếng phản đối:

- Theo như người nói thì nếu không có gì đặc biệt, Thân Lâu Ma Cơ cũng không đến nỗi mời đồng đạo Trung Nguyên đến thưởng thức?

Hán tử lúc này đỏ mặt ngượng ngùng hỏi:

- Ngoài việc này, lẽ nào còn có việc hệ trọng khác?

- Đương nhiên!

- Xin cho biết!

Tần Lãm Phong nghe đến đây tập trung tinh thần, lắng tai để nghe cho rõ.

Lão nhân nọ đặc ý nói:

- Theo lão phu được biết, tiểu ái đồ Trại Đông Thi của Thân Lâu Ma Cơ mấy tháng trước đây lúc ở Trung Nguyên bị người đánh gãy hai tay, Thân Lâu Ma Cơ tức giận bắt được một vị trưởng bối của kẻ đánh gãy tay của Trại Đông Thi, rồi ước hẹn ba tháng sau kẻ này phải đích thân đến Đại Mạc để giải quyết ân oán, nếu không sẽ giết hại vị trưởng bối nọ!

Hán tử mập xen vào hỏi:

- Việc này tất có liên quan tới Thần Đấng Đại Hội?
- Chính phải, Thần Đấng Đại Hội là một cực hình tàn khốc để trừng phạt tội nhân!
- Xin nói nói một chút?
- Thân Lâu Ma Cơ sai tẩm dầu tội nhân, cột tội nhân vào cây cột, chỉ cần thời hạn ba tháng vừa điểm, tên họ không xuất hiện, họ ta sẽ sai châm lửa, tội nhân sẽ biến thành một cây nến.

- Hình phạt thảm khốc này có phải được mệnh danh là Thần Đấng Đại Hội?
- Ai dám nói không phải!

Tần Lâm Phong nghe xong nghiêng răng ken két, tiếp tục chú ý lắng nghe.

Hán tử mập lại lên tiếng hỏi:

- Dám hỏi kẻ gây họa có đến Đại Mạc không?
- Việc này ta cũng không được rõ, nếu hắn đến trước ngày hôm sau thì còn kịp, nếu không hậu quả thật vô cùng thâm hiểm!
- Thần Đấng Đại Hội có phải chỉ còn năm ngày nữa khai mạc.

Lão nhân họ gặt đầu nói:

- Không sai, tuy nhiên trước đó ba ngày sẽ hành hình tội nhân kia, có đến kịp hay không, chỉ có người ước hẹn mới biết, nếu đến chậm có cứu được chẳng qua cũng chỉ là một thân ma mà thôi.

Đại hán mập lại hỏi:

- Sao lại gọi là thân ma?

Lão nhân lục tuần hết kiên nhẫn tức giận đáp:

- Còn phải hỏi, một người bình thường, nếu bị đốt như vậy hỏi người làm sao sống được!
- Đại hán họ thất kinh không hỏi tiếp nữa.

Tần Lâm Phong nghe xong nóng lòng như lửa đốt, liền đứng dậy kéo Hoàng Y Thiểu Nữ về phòng. Vào đến trong phòng, chàng khẽ lên tiếng hỏi:

- Thanh muội, nhưng lời vừa rồi muội có nghe rõ không?

Hoàng Y Thiểu Nữ mặt lộ vẻ âu sầu nói:

- Muối nghe rõ rồi, Phong ca, chúng ta phải làm gì bây giờ?

Tần Lãm Phong mặt lộ vẻ cương quyết nói:

- Thanh muội, huynh sẽ đích thân đi điều tra ngọn núi cao nhất ở Thiên Sơn, muội nên ở đây đợi huynh!

Hoàng Y Thiếu Nữ mặt lộ vẻ không bằng lòng đáp:

- Phong ca, huynh đi một mình muội không yên tâm, không bằng cả hai chúng ta cùng đi.

Tần Lãm Phong lên tiếng khuyên nhủ:

- Thanh muội, huynh đi lần này chỉ là để dò la tung tích của Phong bá bá, không phải đi đánh nhau, đồng người đi để bị bại lộ. Thanh muội hãy ở đây đợi huynh.

Hoàng Y Thiếu Nữ vẫn không đồng ý, Tần Lãm Phong cố gắng khuyên giải đôi ba lần, nàng mới miễn cưỡng chấp nhận.

- Thanh muội nên nghỉ sớm, sáng sớm mai huynh sẽ trở về!

Tần Lãm Phong dứt lời thân người lay động xuyên qua cửa sổ phóng đi.

Hoàng Y Thiếu Nữ nhìn theo bóng của chàng, thầm cầu nguyện cho chàng bình an trở về!

Lại nói Tần Lãm Phong sau khi ra khỏi lữ điểm liền thi triển tuyệt thế khinh công, lướt nhanh như chớp, lát sau đã lên đến đỉnh núi cao nhất của Thiên Sơn. Tần Lãm Phong đưa mắt nhìn xung quanh dò xét một lượt.

Nhưng ngọn núi liên tiếp nhau, không nhìn thấy một ánh đèn nào cũng không phát hiện được chỗ ẩn núp của Thân Lô Ma Cơ!

Chàng sục sạo khắp xung quanh, xem xét từng góc núi, hốc đá, vẫn không phát hiện điều gì mới lạ!

Tần Lãm Phong ngược đầu nhìn trời, mặt trời đã ló dạng nơi phương đông, hình như đã bước qua canh năm. Chàng sợ Hoàng Y Thiếu Nữ lo lắng, vội vã trở về lữ điểm, quyết định mai sẽ tiếp tục tìm kiếm.

Chàng nghĩ xong liền thi triển thân pháp phóng đi.

Hoàng Y Thiếu Nữ từ sau lúc chàng đi, tâm thần hoảng loạn bất an, ngồi nơi cửa sổ đợi trời sáng, vừa nhìn thấy bóng dáng chàng liền sung sướng kêu lên:

- Phong ca, người ta lo cho huynh muốn chết.

Tần Lâm Phong an ủi nói:

- Khiến Thanh muội đã đợi cả đêm, huynh thật có lỗi, không ngờ huynh đi lần này thật uổng công!

- Phong ca, tình hình thế nào rồi?

- Huynh chạy khắp ngọn núi cao nhất của Thiên Sơn, cũng không phát giác được tông tích của Thân Lâu Ma Cơ!

- Vậy sự an nguy của Phong bá bá tính sao đây!

- Không sao đâu! Tối mai huynh sẽ đi một chuyến nữa!

Hoàng Y Thiếu Nữ nũng nịu nói:

- Phong ca phải cho muội cùng đi mới được.

Tần Lâm Phong nhẹ nhàng khuyên ngăn:

- Thanh muội địa thế nơi đây huynh không được tường tận, huynh không muốn muội đi là vì lo cho sự an nguy của muội. Tối mai huynh sẽ đi một mình, bây giờ chúng ta về phòng nghỉ ngơi đi!

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe xong, cũng thôi không đòi đi nữa, mỉm cười quay về phòng nghỉ ngơi.

Buổi tối ngày thứ hai, Tần Lâm Phong vẫn đơn độc lên Thiên Sơn, nhưng vẫn không phát hiện chút manh mối nào, trong lòng buồn bã vô hạn trở về lữ điếm!

Chàng nghĩ thầm nếu tối mai mà không tìm được tông tích của Phong Tảng, lão tất bị Thân Lâu Ma Cơ phóng hỏa thiêu thân, không chết cũng sẽ bị trọng thương, sao có thể đợi đến ngày mở Thân Đăng Đại Hội mới đi cứu lão!

Tối ngày thứ ba trời vừa tối, Tần Lâm Phong không dám chậm trễ, liền từ biệt Hoàng Y Thiếu Nữ nhằm hướng Thiên Sơn phóng đi.

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy chàng hai ngày nay sầu não như vậy, trong lòng cũng không vui, đợi chàng đi khỏi, liền rời khỏi lữ điếm, ra khỏi thị trấn, phóng lên một ngọn núi nhỏ gần đó, ngồi chờ tin tức của Tần Lâm Phong.

Màn đêm phủ xuống, ánh trăng vàng vạc phủ trên từng ngọn cỏ, từng cơn gió mát thổi nhẹ qua, trong đêm tối nàng giống như Hằng Nga giáng phàm!

Bất chợt nơi Thiên Sơn, có hai bóng như ma quỷ phóng lại, tốc độ cực nhanh.

Hoàng Y Thiểu Nữ nhãn lực sắc bén, khi hai cái bóng chỉ còn cách chỗ nàng khoảng mười trượng, nàng đã nhận ra một trong hai người đó chính là người trông mong của mình...

Hoàng Y Thiểu Nữ lại nhìn về cái bóng sau lưng bất chợt thất kinh suýt chút nữa buột miệng kêu lên:

- Vốn là nàng nhận ra cái bóng đó chính là Giáo chủ Ngũ Âm Giáo Ngân Phát Lão Nhân!

Hoàng Y Thiểu Nữ lần trước đã bị mắc lừa, nay thấy hắn lại dùng dụng mạo cũ để truy đuổi Tần Lãm Phong, hỏi trong lòng sao không lo lắng cho được!

Chỉ thấy nàng uốn người búng đi như một mũi tên, lướt qua đầu Phong ca của nàng, song chuông giơ lên nhằm Ngân Phát Lão Nhân vỡ xuống.

Ngân Phát Lão Nhân vẫn không trả đòn, chỉ lách người tránh khỏi chuông lực của nàng, tuyệt nhiên không mở miệng.

- Thanh muội không được hiểu lầm!

Tần Lãm Phong vừa kêu, vừa lộn người chắn ngay trước mặt nàng, hai tay giơ lên chụp lấy ngọc chuông của nàng.

Hoàng Y Thiểu Nữ vùng vẫy vẫn không thoát được đôi tay cứng như thép của chàng, tức giận hét lớn:

- Phong ca mau thả muội ra, lần trước hắn đã hại muội khổ nhục không ít, muội phải thí mạng với hắn!

Nàng dứt lời, điệu bộ vẫn còn hung hăng như trước!

Tần Lãm Phong vội nói:

- Thanh muội, không được thất lễ, vị tiền bối này không phải là giáo chủ Ngũ Âm Giáo!

Hoàng Y Thiểu Nữ sững người, không nói lên lời!

Tần Lãm Phong vội giải thích:

- Vị tiền bối này huynh vừa mới gặp được ở Thiên Sơn, tiền bối đây nguyện giúp huynh một tay, phá bỏ Thần Đấng Đại Hội, nhưng không muốn để người biết mặt thật, cho nên huynh mới đưa mặt nạ Ngân Phát Lão Nhân cho lão đeo, Thanh muội hãy mau bái kiến đi.

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe xong, mặt đỏ bừng, tự trách mình quá lỗ măng, liền bước lên trước khom lưng hành lễ nói:

- Vãn bối vừa rồi thất lễ, xin tiền bối đừng trách cứ!

Ngân Phát Lão Nhân vẫn không mở miệng, chỉ phất tay ra hiệu miễn lễ...

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy vậy không vui, nhú mày nghĩ thầm:

- Hừ! Người quá cao ngạo!

Nàng lại quay đầu hỏi Tần Lâm Phong:

- Phong ca, tối nay có điều tra được tung tích gì của Phong lão tiền bối!

Tần Lâm Phong lắc đầu đáp:

- Không có!

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe xong sững người vội nói:

- Làm thế nào bây giờ, Phong lão tiền bối tất nguy hiểm đến tính mạng!

- Cô nương bất tất phải lo lắng, lão phu bảo đảm lão không sao đâu!

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy Ngân Phát Lão Nhân này giờ không mở miệng, bất chợt xen vào một câu, trong lòng vừa mừng vừa tức!

Tần Lâm Phong mỉm cười nói:

- Thanh muội yên tâm, vị cao nhân này đã nói là làm, nhất định không nuốt lời đâu!

- Ai mà tin được!

Hoàng Y Thiếu Nữ nói xong liếc Ngân Phát Lão Nhân một cái!

Tần Lâm Phong thấy Hoàng Y Thiếu Nữ nổi tính con nít chỉ đứng bên cạnh cười không nói.

- Nếu Phong lão tiền bối có mệnh hệ nào, không biết tiền bối đây làm sao mà ăn nói!

Hoàng Y Thiếu Nữ dứt lời, tức giận nhắm hướng lữ điếm phóng đi.

Tần Lâm Phong quay mặt về phía Ngân Phát Lão Nhân nói:

- Lão tiền bối, từ đây đến khi diễn ra đại hội vẫn còn ba ngày, chúng ta nên nghỉ ngơi dưỡng sức, đến lúc đó sẽ được xem một trường náo nhiệt.

- Đúng! Chúng ta hãy trở về lữ điếm.

Hai người dứt lời liền thi triển thân pháp phóng đi.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>